

7. Frásögur af þrem börnum.
- a) Gústav Adolf Gíslason,
Reykjavík, 16.júli 1942.
  - b) Jón Þór Einarsson, Rvík, 16.júli 1942.
  - c) Guðríður Pálmadóttir, Rvík, 17.júli 42.
  - d) Mynd af Gústav A. Gíslasyni.
-

16 blöð qto.

Þessi mynd
Gústaf Adolf
Gústaf Adolf Gíslason

Þessi mynd
Gústaf Adolf
Sjá áritun annarsvegar
á myndina.

Barnsögur.

I.

Guðstas Adólf Guðason.

Föður barns þessa, Guðsta Jóhann Guðnason, kynastig er í samstarfi minni við hann í málafurum Eod. Teyplara og flummar, meðan er var við þau ríðinir í árinnum 1908-1912, og þá ymist sam Stórvitari og Stórknyttara og flummar, en þó einhverri síðar, en er var í fjend vortur í Eyja- og Kollvinnu stada-herppum, summaid 1916 og gisti að Stór-Hönnu, hjá þrófostinum þar, sára Anna Þórunninsdóttur og konu hennar, frú Elísa Ólafsdóttur, en hjo þeim hafði Guðsta Jóhann minni badi fyrr og síðar og ávallt er þau að góðinum, sem margir aðrir og alnumur upst er.

Stórvitari síðar feli er bréf frá Guðsta Jóhann Guðnason og lath þess m. a. getid í bréfinu, að svo stödi á fyrri sér, að hann afli draugur nokkurn, meðan lausan, en födurvortur hans (frú Elísa) á Comuilen hafði badi sér að taka að sér og ala hann upp, en min þyngfi hann á þó voga- bréf handa draugurinn og ömum stúlvili, svo að hann komist út en með áhördinni fjand, en fellt þá innan síðar. Þendi Þórunn þó hio fyrri, að einhver draugur geti á þó ordi, að stúlvil þóri hio á tilkellum sína og þóri vori sér þótt á þóri, að við þórunn og ömum þóri draugurinn í heimili okkar í undan hann yrdi að lida eftir þóri að stúlvil þóri vortur. Þótt badi hann mig að hjo um, að draugurinn yrdi undir umsjón ein hvers góðs mannes eða konu, en vortur þóri, sem þar þóri, að a. m. k. ein hvers stúlvil mannes þóri, en á stúlvil vortur, yf- madur, þóri eða kona þóri umsjón þessa að sér.

Við kom draugurinn fyrri en nokkurn vandi og föttum við þórunn hann að okkur og í heimili okkar. Þótt er síðar að vanda mér úti um þar handa þórunn, voga bréf og ömum stúlvili, en með þyngfi, lath þess að allt vortu tilkellid þóri þar að þóri.

Um badi mannes "þórunn" frá Englandi til Ameríku var þó Sigfríður Gunnarsson Gótschi, og vortu mér er þótt við hann að hjo: Hann spordi mig m. a. um þad, hvort er vortu "viltum", að okkur að vanda 7-8 ára gamalt barn einstodan og á umsjónar úti í

fé

heiminum o.s.fv. og það er veri ind fró, heldur mundi ég sjá svo vel fyrir því sem ég gæfi,
 áður en til þess komi. Þegar ég upurdi meðdramminu um það, hvar í myndu fara með
 stöpsinu vestur, lét hann mig það á sér stíljá, að hann hefði enga heimild til þess, að láta
 mér nein an upplýsingar um það, hvaða manni það væri og að það væri hvortí stýlda sín
 úe verja að fæða mig eða dra um það, enda vissi enginn neitt um það fyrir mig þar að
 komi, og ydi ég að bida þess, að stépsid komi hringd u.m. 16. áður! - Eg hefði orðid fyrir
 þrjú líbum viddárum hjá Öðnu manni, hausti 1885, Jóni Pétursyni Óðjargjaldkeru,
 þegar lét stóð á fyrri máli, að ég þurfti á liddinn hans að halda, til þess að komna ein-
 stæðings stéllu þarinn vestur, Skýllis hölm. Eg tók þessu fró með stólinni og hefði
 mitt fram: að fá voga bréfid og allt annað er drængurinn þurfti með sér til þess að
 komna til liddar sinnar. Stépsid kom elsti og liddin vand löng. Drængurinn hefði
 elstir af þessu að segja, enda stíldi hann elsti upps úe indur í fró, hvaða ráðstafanin
 var veld að gera með hann. Honum virtist líða vel og hann lét ind hvegnum frígur,
 eignadiot margt og góða kálifalaga, sem á engu lund létu hann gjalda þess eða á sér
 stíljá, hversu langt hann stóð að Galis þeim og Öðnu þárum; þeir voru sem þeir voru,
 því hann var svo málhættur, að fáir eða engir stíldu hann: þegar hann laupdi stípsin
 hér úti á höfuinni blístu, sagdi hann: "Doll' a' bíta!" eða "gib a' bíta" (fr. e.
 fozani að þýpa eða stípsid að þýpa). Hlj upurdi hann "þó nó" (fr. e. þón) og af hann upurdi
 stíllu, hóf það "dú dda" á hans máli. Öðnu stíldum ind hann best af þessum þessum
 og þessum. Hann var einn og þann, sem er að byrja að fara, en hann var hlýðinn vel, gleggur
 á margt sem hann laupdi og só, stépsid lozun og stógun. Sérstaklega var hann góður ind
 vild fram stíps, en hann komst á liddin ind, og alla þó manni, en hann var góður, var hann líd
 elstir þessu þessu, góður drængur, frídur sínum og fálaga verum.

ind
hann
var

Það lá ind, að ég hefði vonda samvisku af því, að hafa notkverntinu gefid mála
 á því að fara drængurinn og sjón, hversu "villaus" ég væri (eins og Öðnu þárum sagdi),
 alla máli að senda hann vestur. En þegar ég laupadi til þess, að fættu var ein-
 laug östú fódur hans, sem átti svo bær með að annast hann og ein þágar

Stúlkunnar með þakklæti og drængjum, en nú sagði: "Hó. hó. Doll á Gíbo. Doll!"
Stúlk. þessi virtist mér vera niman við hoi þygt. Nú var gendur ley og gáðay, ávæðin
: vörum og gjörðum svo, að ég var gott framt til hennar. Hafi ég eigi séð hana síðan og
gjörði hún fyrir að ég séi hana ni og hvaldi í síðasta vinnu.

Haf
Sag vitnum síðan fálka og bréf frá þeim föðrum systnum Þísta Þrissunar og sojdu þess, að
drængurinn hefði komist heim og haldur, með íst. Stúlkun, en hefði flutt hana alla leid
heim til þeirra. ^{en} Drængurinn ^{hefði} namurast þygt vilj ad stálta við ^{hann} offer; svo mikil alabati
hefði hann á henni kraft.

Leid svo og leid, að ég hefði elsket um Adalfr lítla. En svo fór að herra bréf frá
þeim systnum, þunguð mig í á minni gænd, en einnig frá Þísta, fyrir það, að þú
hefði verið "svinnur í þessu barni": Þú vör lítill talaandi o.s.frv. og að þú stúlka
að senda hana þingad hana offer.

Þísta hafi sagt þeim alvögrætt til um á galla drængurinn og í augu, "virkid þú"; lítill
en annað, að þú hafa haldid að hana vör lítill svo annu löga á sig kominn sem hana
var, og að þú gati haft hana sér til stæmmunnar og gægu, þóttan en íttit var
fyrir, en þú sán hana og reyndu, enda sást þú ni á öllu, að þú vildu elsket með
hannu hafa og að hennar var þygt eigi var drængur þess vortu.

Haf
Þú sendu hana frá henni, en þess að hana hefði nokkur samþygt! Eignis
mátti hana sakna stúlkunnar góðu, sem gatti hana í leidinni vortu.

Drængurinn kom til okkar offer og ni var ni vördu að háða með hanni: Þú
vörum nýlega bínum að taka hoo minnadar laus borti, H og þá á að aldri, þá dín
Adalfr lítla var eigi batur staddur ni en áður, að gata séð fyrir hennu og hvald
var þá fyrir hendi? Hvald ítti ni fyrir barninu að leggja.

Þygt að vortan sagði: "Sendid Adalfr lítla Gíttan á sína sveit, Þvíðu villur -
þygt í Snafellsnes sýtu!"

Þunguð þó hana og þar andadist hana, 12 ári að aldri.
Saga barns þessa er eigi löng og lífsferill hans eigi heldur, en

lærdómur er hún þó, og sýni þó, sem hún ber af þess með sér, að mis-
jafulega er að oss minnum líd.

Það er einhverju leyfi atviki í sambandi við drangförunu, sem atþega-
und er:

1. Þatlat og vasað dómur föðursins, en frættur hvar til að taka margendur áttum
tilbæði föður systra sína um að taka hann að sér til uppfósturs, og er eigi
umt að hlasa honum fyrir þó, þótt hann fegi þau kostakjör fyrir möður-
lausan son sinn, sjó ára að aldri.

2. Þórnfyri og edal kyndi ungu stúlkunnar, sem hafi drangum að sér og stíldi
honnun alla leid svo, að þannig gat namuast við hann stíldi: Hún var í
hans argum hím áttum máðis hans. Þó kyndi stúlkunnar verður eigi
gleypt, þótt "hann" kemur leidi síns tína.

3. Þilfrimingu- og rættar leysi hinnu ríku, eða v. m. 16. valstæðu systra, en gátu
þeygd þó af sér, að senda drangum, "í sína surt"; þó þó máttu þá vita, að annað
og glæsi legra hlutstífti bæð hann eigi hér hanna, þó þó svo um henni fyrir
honnun. En hvíldi hún, fyrir einstæðis þann, að verða að hreyfa á sínum
hennar álfum í aðra til þess að fá nafid þessara kjara og loftis að leyja frá
þó sin, að einn 12 ára gamalt.

En um þau ekkri fleiri dómur þessu lík og þóðan af lokum. Þó er talid, að ver
mennum lífum í henni mistum rennum og manni hof síns and, sénum að
vinnu fyrir þó sin, allt á nathurur eiginum, að einn af hennum hof sína.

Það vantar ekkri, að ver vitum af þessu og umfram allt að drin viti þó, dái þó
að þó og dýrki oss fyrir veflyndid, óeiginjinnu, fram hennar og frum-
hoddid að áttu þó, sem gert er, og jafuvel þó, sem drin gert, svo er áttum.
Stærðum rík í morgnum og þó minni, sem þó sin umen leggja minna að sér
í þó að hanna umen vamboga gáða til leidar.

II.

~~Jon Þorir Guisason~~

Þessi þúlfur sál. Guisason frá hinna tíðum; varð ymisklegt fyrir mig og fjáddi á þeim árinum, sem við vorum samman á Gyrarbúttu. Það var hvers þess vegna, að mér fjótti þaði lofin fall og af þessum fjögur og lördómshel. Meðal þess var þessas 2 vísur:

Hitt barnid blíða!

mér brogður til þess:

Hve dælid er mér

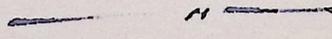
það mittu stál þér!

þú þjót þín samt egga þarf eigi:

þú þorjónhúds há

mum fyrir þér sjá

og leida þig lífrins á vegi.

Ey sjálfur reyndi, —

það sér eigi leyndi, —

ad lojd var mér leid

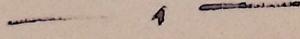
mitt lífs-yfir stéid,

þótt annan veg yrdi' en óvild, —

sem þidinn bar ad, —

de. Gætur þú þad.

Ey ávalt þad affir á stíldi.

Hitt barnid blíða!

þú best er ad hlýða

þú ráðinn er

mí ríða skal þér:
 Þegg stöðuga stund í híd góða,
 og freyst svo í hann,
 sem hjálpa þér hann,
 sem ljós er, og líf allra fjöðo. - 134. 7.

Vísna þessan skona oft í heyrni minni, þegar ég heyrir eitthvað þad og sé, sem
 sýnir íta meirferð í - Gómunum og meirferðum, mí stálmin, þeim eldri í 14. árum
 þeim og upplíði. - Híllítar andlátadur, þvítítt framferdi, gagna var þeim, við
 heyrnum þer, en í mínum þessum feta 7.

Ána þráttuafurda útskýr. erindi: mín, 18. ágúst og 4. September 1935 sem bend-
 ingar og áminningar af góðum heyrni og þessum og í samræmi við efni og inni-
 hold vísna þessara, en þetta stóð: útskýr. ráðid egi í þessum og þessum stóð:
 þad mig fyrir tilkallid. Svona - laust frá lífshöndum þessum en þar ríða þessum
 - of annars, en þar um nokkra stöðum í ríða umna pólitískar stöðum - líggur
 líd þessum frá heyrnum um holt og hólleisríkt upplíði. Earm og meirferð
 þé nokkur stóð í ríða og meira í ríða, og þessum meirferðum í ríða
 umna til meirferðum um þessum efni og þessum samræmi um þessum, þótt meir
 altri kerfisi, hógord og til meirferðum sé, þó er útskýr. ráðid meirferðum - sínu þessum
 "frálausast" og altri kerfisi um þessum frá og sé, sem meirferðum glans heli fráid af um
 upplíði sjálfs þessum og þessum - óðara lífnum til í þessum vörðum sé í þessum, til þessum
 í þessum þessum, sem til þessum heli ráðid, í þessum sé stýlmeistari þessum, sem upplíði
 en þessum meirferðum - og þessum þessum, en allra saki. Þetta er meirferðum umna og meir
 þessum sem vill þessum þessum fyrir meir: Góðast stýlmeistari þessum. -

Þessum og meirferðum umna meirferðum, lífnum og vörðum, meirferðum og vörðum;
 þessum stóla egi þessum meirferðum lífnum og vörðum: huldagjóst lífnum, sem þessum
 þessum frá þessum eldri, sem þessum þessum meirferðum meirferðum, þessum þessum
 þessum vörðum, í þessum meirferðum og þessum meirferðum þessum. Þessum
 þessum þessum frá þessum stóla sem þessum þessum í þessum, í þessum yls og vörðum,

Lýðingun sjálfs þess of heimsilis þragnum og sem þyggjunn, fyrir þessum þess, þessi
 ég létis fara einn um annað eyra mitt og út um þitt, þó þyggj og þess
 þessi sá þú mín sath frá mig frá þess þess, og þess þess þess, þó ég sé þess svo, að
 þessi geti til gæðs þess. En þess
 yfir flesta drafi þess um, og þessi létis um að þess þess þess þess þess þess
 þess þess og steyðna þess, en þess þess þess þess þess þess þess þess þess
 þess þess og þess þess þess þess, að ég létis þess þess þess þess þess, að
 þess þess þess þess! - þess þess, að þess þess þess þess þess þess þess
 þess þess þess þess þess, en þess þess þess þess þess þess þess þess
 þess þess þess þess. Sjálfur þess þess þess þess þess þess þess þess
 þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess
 þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess
 þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess.

Sin litti þess er þess þess þess þess, þess þess þess þess þess þess
 og þess þess þess. Og þess, að með alder þess yfir þess þess þess þess
 þess: Stífi þess þess og stífi þess, þess þess þess þess þess þess þess
 að þess, enda áminni þess þess þess þess, að þess þess og þess þess þess
 þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess þess. Og þess, að
 þess þess, þess þess þess þess og stífi þess þess, þess þess þess þess
 og þess
 þess þess þess þess: þess þess þess þess, þess þess þess þess, þess þess
 við þess þess!

Reykjavík, 16. júlí 1942.
 Jónsson

af hennu affur nat. midnatti. Hjonin ad Moerida hooli. Loftu Gad; faguis hendi o miki
 -Garninn. iud Djupos og foru med pad hennu til sin. Barnid Gad mig fress ad loftun,
 ad of sei soo til, ad h voru f skirra, fadurinn adu stjupan henni fang ad austur i flet
 steyni ad va sei fadur og stjupa hennu. - flem doynnu sidar ad soo for soo hni al-
 kenna stjupa austur, en fella engu o veld ad unu ad brytt stjupa unu verustad;
 sidar for soo einnig hni stjupa, systri hennar og ari adri, austur ad Moerida
 hooli og voru for unu sum arid i brytt yfirloti. Hi var pad, ad elari eyti in for
 velf fra forunni barnu verustad rad. hennu fella stjupa of oru Arngrimi
 Kristjans eyri, en henni i hofun unu ad systri hennar unni varda med loynnu
 velf fra stjupa sinu og soji ad henni beri ad hlyda fadur sinu og stjupa og
 fann hennu til flirra. Velf fella stjupa foru. Rad sinu in vitundar og samstjupa
 hennu rad sinu unu og fella hennu soo veld loyn o minningu G. V. verustad fyois
 -tilkafi vilt; ad ofnu barni med veld loyn sinu til fess, ad h voru affur i preis med
 fra, en fad henni flirid fra. fletta var unu hennu verustad. Hafi stjupa unu sinu
 En unu hantid fra fadur hennu austur, stjupa fess sinu i Djupodali, hennu
 fadur til yngvi systurinnar og bidur hennu ad fenna sig fang ad. fella fra veld-
 hennu med alnu og velt eigi hoad til stjupa. fella fadur hennu sidar unu ad ofnu
 til sinu og 16 eyri med hennu unu. fella fang ad hennu, en barnid unu of fann loyn
 til fess ad fann hennu til sinu ad. lita stjupa sinu unu. Hni fra fess til unnu sinu
 og unu fang ad til hni fra i hennu stjupa ad hennu fella. fella fess og stjupa hennu
 med fassosi, en fadur hennu fann unu fra og hni veld loyn, laggu barninn
 fyois veld loyn unu, hennu stjupa fella fess ad unu fra fann unu. unu fella
 og alnu mid stjupa ad unu og veld loyn hennu fess unu fella fann unu ad unu
 fella unu fess. fella fassosi unu fella fann unu, unu fella barninn of fann
 sinu og veld loyn unu. stjupa hafi fella fann unu (16. 7 unu unu unu) og
 hennu unu i unu, soo fella fann unu hni var, og fella barninn alla lita ad
 stjupa, fra sidar til stjupa hennu og hennu hennu. - fella fella henni

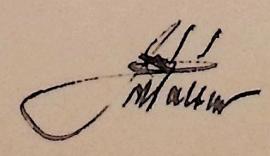
-lingad til Gójarinn síðan, f. d. í vor, en hún kom frá Stólanum og er hún
núð áttu og áan lög til fjöss að fara heim til sín; réði hún sig svo í kaupvinnu að
Eggleifs dæli í Skjós og er hún þar nú.

Áður en Stjúpun stíldi við hana eftir fylgdina að Snæfelli, reyldi hún barnid
til fjöss að stífa meiri stæmuna bréf og var það allt lokið fyrir af öðrum málum og
sér og stíldi Stjúpun hjálf bréfið, en barnid reyldi hún til fjöss að rífa það.
Litlu síðan stífa barnid meiri annað bréf, gagnstótt hún þetta.

Félna helgi óg eigi sáð er á heyr síðan, en Stjúpun barninn helgi óg sáð í fötu og
gæpi óg þri víst seint, hvernun ófyrir lög hún var í framman: Óg hlafði áðin
þynni sáð meir hrossi hrossu og sér vatni. Stjúpun sýndi meiri fjáð munuþenti sítt
og minni fjáð meiri í meir hrossi sínu. — Barnid gæta að einu fjáð hvernun heyrðad sér,
jafnvel fjótt "londar" eigi að heita og stóta og engu ar. Óg gæta og gæta að einu annu hross
því hún er manna "steypur", en ein hross fjótt Górn þann, en sátt hross og id þri hross-
stífti að eiga gætt af þri fjóttum og hrossunni þessa fyrir Stjúpun.

Stjúpun meiri hrossi hrossi veind vidbragdid. Við að hrossunni þessu ("þri") helgi óg
þessid summan fjótt, að fjótt er ein elsti allar aldrá.

Ryfrjavili, 17. júlí 1942.

Mallur